

Här är ett spännande anonymt brev som kom till oss på valborg 2007:

TVÅ BARNFAMILJER - med flera bilar

Vi är nog ganska många Snapptuna-bor, som uppskattar 30 km/tim-begränsningen.

Det är inte parkeringsförbud på Ljungvägen.

Däremot ökar tryggheten för både alla boende-bilförare och besökande bilförare och - inte minst för småbarnsfamiljerna, om man inte kantstensparkerar. Utan kör in sin enda eller sina båda bilar på den egna infarten!

Det händer nu och då, att en liten bollspelare eller hans/hennes kompis knatar ut på vägen efter en bångstyrig boll. Att samma figur vinglar ut i körbanan på en hoj - med tre eller bara två hjul.

En kantstensparkerad bil skymmer sikten! Särskilt när den döljer "småfolk"!

Dessa välmenande rader "droppas" i två brevlådor - där den ena mottagarfamiljen inte behöver veta vem den andra är!

Ha't så bra - för att inte säga "bättre"!

Jag och min fru skrev var och en på sitt håll (och ovetande om att den andra skrev) en liten arg insändare avsedd för lokaltidningen. Efter att ha funderat över saken en gång till bestämde vi oss istället för att bara strunta i det hela. Vi lät bli att skicka in våra brev. Det kändes plötsligt orimligt att ägna sig åt någon knäppgök som håller på med lappar i plumpaste tvättstugeklass.

Har inte hans eller hennes skolfröken sagt till honom eller henne att det är fullt att stoppa anonyma elaka lappar i medmänniskornas brevlådor? Det är på intet vis jämförbart med att uppträda under pseudonym i tidningens insändarsida. Tidningen kräver ju att få veta skribentens riktiga namn. För några år sedan var det någon som under pseudonymen "Estet" lät lokaltidningens läsare få veta vilka bilar i Snapptuna som hade för lite luft i höger framdäck och liknande detaljer. Jag tyckte att de insändarna var fäniga men att de samtidigt hade ett visst underhållningsvärde.

Anonyma elaka brev har inget underhållningsvärde. Märk dessutom att brevet som vi fick egentligen inte hade varit elakt om avsändarens namn hade framgått (det var till och med frankerat, avsändaren var alltså mycket mån om att inte avslöjas). I ett slag har ett vardagligt spörsmål grannar emellan förvandlats till ett

Sidan 2 av 4

obehagligt påhopp. Våldigt onödigt. Är det manne ”esteten” som har tagit ett par stora kliv neråt längs oanständighetens slippriga trappa? Vem vet...

Förresten undrar jag varför bara två familjer (enligt avsändaren) fick brevet när så många fler parkerar på samma vis. Jag tror mig veta svaret: Vi bor på fel gata. De många som betraktar återvändsgatan Ljungvägen som en genomfartsled vill inte ha något som hindrar dem från att köra dubbelt så fort än vad som tillåts. 30-gränsen tillkom efter en enkät som visade att 98 % av Snapptunaborna ville ha den. Det höga procenttalet förvånar mig eftersom de allra flesta kör mycket snabbare (när de i själva verket borde ha kört i max 30 redan innan det blev tvång). Om jag har rätt när jag gissar att det är en av områdets fortkörare som har skrivit det anonyma brevet kan man sluta sig till uppfattningen att vederbörande inte alls har haft mina barns säkerhet för ögonen.

Det är också möjligt att den person som har skrivit brevet har retat sig på att jag brukar se arg ut och hoppa omkring som en ilsken vildlemur när bilar passerar mina barn med för hög hastighet. Brevet skulle då vara någon sorts tjuvnyp. Det konstiga är att brevet, som sagt, inte innehåller något tjuvnyp på annat vis än att det är anonymt. Det är mysko. När jag agerar som Aristocats-hundarna Napoleon och Lafayette och någon gång lite överdrivet jagar iväg längs trottoaren för att utskälla snabbisarna vet de vem jag är och kan stanna och ryta ”Vad i bövelen är det frågan om?”. Då kan vi prata med varandra. Ägna oss åt samtal. Det kan leda till positiv utveckling, även om man är osams i början och kanske också i slutet. Sådeså. Inget att vara rädd för. Ett anonymt brev till grannen är bara en den positiva utvecklingens återvändsgränd.

/Dicken

... *Men HÄR är våra insändare i alla fall:*

DICKENS

Min familj har från någon i grannskapet fått ett brev i vilket föreslås att man med syftet att höja bilförarnas och barnens (i nämnd ordning) trygghet borde sluta att parkera bilar på parkeringsplatserna på gatan. Utrymmet för utveckling när det gäller trafikens förhållande till barnen är betydande och jag finner därför initiativet till en diskussion lovvärt.

Det föreligger dock hinder för en fortsatt diskussion, åtminstone mellan initiativtagaren och brevets mottagare. De senare vet nämligen inte vem den förra är.

Hur i hela friden har brevskrivaren fått för sig att ämnet motiverar *anonymitet*? Det finns inget ”känsligt” i trafikdiskussionen (sakinnehållet i brevet är fullständigt harmlöst) och jag kan svårigen tro att brevskrivaren väntar sig våldsdåd från mottagarna.

”Dessa välmenande rader droppas i två brevlådor – där den ena mottagarfamiljen inte behöver veta vem den andra är!” stod det i brevet.

Att skicka anonyma brev till sina grannar är att så misstro i världen. Vad ska vi ha det till?

Dicken Hedrenius, Snapptuna

P.S. Åtvidaberg är bäst.

CATTAS

Att åka längs hela Ljungvägen utan att köra för fort tar 75 sekunder. Att åka från oss till Ljungvägen 12 tar 12 sekunder. Vi kan överblicka denna sträcka och därmed mäta förbipasserande bilars hastighet. Vi har konstaterat att väldigt få följer den hastighetsgränsen som gäller i Snapptuna (30 km/h). *Det* ser vi som det stora trafikproblemet där vi bor.

Döm om min förvåning när jag får ett anklagande brev (anonymt) där brevskrivaren har sett som sin uppgift att läxa upp mig och ytterligare en annan familj i området (som jag inte ens får veta namnet på – men jag kan tänka mig att de är lika upprörda som jag själv), då vi parkerar vid trottoarkanten - något vi har sett som en trafiksäkerhetsåtgärd när så få håller rätt hastighet utanför vårt hus. Vi märker nämligen att många bilburna då bromsar in, klokt nog, då området vimlar av barnfamiljer.

Jag tror att denna brevskrivare (som stöter sig med människor - fast i hemlighet!) borde gå en enkel kurs i kommunikation. Det skulle kännas betydligt trevligare om människor öppet visade sina åsikter och ställde konkreta frågor till varandra och kanske då få förståelse dels för sina egna åsikter men även ta del av andras.

Är det för mycket begärt att vilja se lite mer råg i ryggen hos folk när de vädrar sina åsikter? En mamma i 40-årsåldern ter sig kanske våldsamt skrämmande att möta ansikte mot ansikte?

Jag kommer även i fortsättningen att parkera precis lagenligt utanför mitt hem. Eftersom det verkar säkrast för barnen i det här området.

Hälsningar

Catharina Hedrenius

Nästan tre år senare kom fortsättningen, även den med anonym avsändare. Denna gång till enbart oss, verkar det som. Se nedan!

Snapptuna den 2 februari 2010

Mats Hedrenius och Catharina Fridén

På Ljungvägen är parkering tillåten.

Norr om er bostad/adress bor åtskilliga Snapptuna-bor. Många bilister, också besökare, sopbil, tidningsbud, postutdelning m.m., är beroende av en smidig och trafiksäker framkomlighet på Ljungvägen. Denna väg är något av huvudstråk för norra hälften av Snapptuna.

På er adress bor också barn. Och en lösspringande katt (eller 2?).

Ni använder två bilar.

Ni har med lite god vilja - god vilja mot omgivningen=övriga bilister - plats för båda bilarna på er infart.

Särskilt vintertid - med snövallar, plogning, hala gångbanor - är det extra viktigt att låta bli s.k. kantstensparkering. En kantstensparkerad bil tar plats och skymmer sikten. Helt i onödan.

Att parkering är tillåten på Ljungvägen är inte på något vis detsamma som att parkering där är lämplig.

För övriga bilisters skull, för era egna barns skull och för kattens (katternas?) skull:

gör er omaket att parkera båda bilarna på er egen infart!

Sidan 4 av 4

Jag tror att man ska betrakta anonyma brev som ”okomna”. Men vi är tämligen säkra på vem som har skickat dessa brev (vi utesluter att det rör sig om fler än en avsändare) och det är därför frestande att säga åt honom att sluta att kontakta oss. En bekant hade ett bra förslag, som gick ut på att använda avsändarens egna formuleringar: Vi ska säga till honom att det visserligen kan vara tillåtet att skicka anonyma brev men att det inte därför är säkert att det är lämpligt.

Tillägg i februari 2011:

Ytterligare ett år senare, närmare bestämt den 13 februari 2011, kom nästa kontakt från denne person som tycks gå och ha oss i tankarna för jämnan (så tror jag att det är, sorgsligt sorgsligt). Han ringde nämligen upp. Inledningsvis frågade jag vem som ringde och fick svaret ”Det spelar ingen roll, när tänker ni flytta bilen som står park...”. Där avbröt jag med att upplysa om att jag inte pratar med personer som vägrar att berätta vilka de är, och så la jag på. Min impuls var att gå ner till honom (han som vi är nästan säkra på vem det är) och skrämma skiten ur honom. Antagligen skulle han bajsas på sig av skräck om jag ringde på dörren. Men Catta gav mig whiskey istället. Mycket bra, mycket bra. Gott. Mycket.

Och visst hade Catta rätt – det bästa är nog att inte räkna denna person som existerande. För oss.